

GELOVEN

ONDERWEG

DOMINICAANS TIJDSCHRIFT VOOR BEZINNING, BEZIELING EN BEWEGING

2010 | JAARGANG 128

Onderweg zijn met

Leo Fijen | Zr. Benedict Thissen

Désanne van Brederode | Miek Pot

Annemiek Schrijver | Hans van der Linden

Ernst Marijnissen O.P. | Henk Jongerius O.P.

Onderweg zijn en stilte

Tijdens ons leven op aarde zijn we voortdurend onderweg. Dat bewijst de tijdelijkheid van zaken als banen, woonplekken en zelfs relaties. Vriendschapsrelaties, professionele relaties en zelfs intieme relaties wisselen regelmatig. Er zit beweging in ons leven. In deze tijd meer dan ooit. Het leven is soms net een achtbaan. In al die beweging en snelheid is het goed om innerlijk stevig verankerd te zijn. Zoek daarom op zijn tijd naar stilte en rust. Blijf voeling houden met de natuur en met je eigen lichaam. Stilte is niet hetzelfde als stilstand. Stilstand ontstaat als we ons gaan verzetten tegen verandering. Stilstand komt ook als we in alle beweging onze pedalen verliezen. Stilte behoedt ons juist daarvoor. Stilte bewaart het evenwicht, het juiste midden.

Onderweg zijn is niet: je onderdompelen in haast en drukte. Onderweg zijn is je overgeven aan de beweging. Onderweg zijn is aanvaarden dat het leven één grote veranderende beweging is. De moed hebben om daarin mee te gaan en toch overeind te blijven. De stilte helpt je daarbij. De stilte maakt duidelijk wat overbodig is in de beweging. Wat onnodige haast en drukte is en wat niet. De stilte houdt ons in evenwicht. Daardoor kun je nog intenser onderweg zijn.

Wie onderweg is, gaat ergens naartoe. Als ik denk aan het doel van mijn levensreis, dan denk ik allereerst aan thuiskomen bij mezelf. In mijn hart, waar de onnoembare Aanwezigheid vertoeft. Wanneer het hart zich als een bloem gesloten heeft, betekent thuiskomen: je hart openen, de Aanwezigheid ervaren. Je kunt dat niet zelf – het is een genade die ons overkomt – maar de wegen er naartoe worden gaandeweg vertrouwd.

Thuiskomen bij mezelf ervaar ik als mijn ultieme reisdoel. Maar er is nog een andere vorm van thuiskomen, waarbij je ook je hart kunt openen, en

Onderweg zijn is aanvaarden dat het leven één grote veranderende beweging is.

die verschilt sterk per persoon. De een komt 'thuis' in een relatie, de ander op een plek. Weer een ander opent zijn hart bij het vergaren van kennis of wijsheid, of in het vormgeven van creativiteit. Kijk ik naar mezelf, dan is dit tweede thuiskomen voor mij verbonden aan een plek. Allereerst de woon of leefplek. Dat is als de cel van de monnik (monos =all-ene). De plek

waar ik echt thuiskom is mijn eigen woonplek. Daar laad ik op en genereer ik energie.

Hoe zit het echter met mijn werkplek? Tot nu toe had ik verschillende werkplekken. Ik was als een nomade, reisde van hot naar her. Dat heeft me onthecht, maar ook een bepaalde innerlijke vrijheid gegeven. Het leek wel

De plek waar ik echt thuiskom is mijn eigen woonplek.

alsof ik moest loskomen van dat ‘thuis-komen in de vorm’ om meer innerlijk thuis te kunnen komen. Nu is er echter een werkplek bij gekomen waar ik me ook met de plek verbonden voel. Hoe het zich ontwikkelt weet ik niet. Het is altijd afwachten wat de toekomst zal

brenge. Maar het zou zo maar kunnen dat ik net na mijn vijftigste verjaardag ook op mijn werkplek thuis kan komen. Die aankomst valt mooi samen met het naderende vertrek van mijn moeder uit het ouderlijk huis. Dat veilige en warme ouderlijk huis dat ik lang geleden verlaten heb om op reis te gaan. Het is alsof het oude en nieuwe raketings langs elkaar schuren om te “wisselen van wacht”. Alsof er een einde komt aan het lange onderweg zijn. Zoals een achter-nicht het onlangs heel intuïtief formuleerde: “Je bent als een soldaat die na een heel lange tijd eindelijk thuiskomt”.

